

[Askjær Jørgensen]

I den halve snes år, fremskridtspartiet har været inde i dansk politik, har man skældt os ud gentagne gange på enkeltområder. Så får vi klø, når vi vil skære ned på støtten til Sydslesvig, så får vi klø, når vi vil skære ned på tilskud til Det kgl. Teater osv. – hele vejen rundt. Men den samlede mængde af overforbrug på alle disse områder giver jo nøjagtig den problemstilling, at vi har de mange arbejdsløse, at vi har en rente, der er dobbelt så høj, som den skulle være, hvis vi skal klare finansieringen af den produktion, der skal skabe velfærden, der skal sikre, at vi fortsat kan være et velfærdssamfund.

Det er renten, der i altoverskyggende grad er problemet for landbruget. Det er renten, der er problemstillingen, når vi diskuterer, hvorvidt folk har råd til at bo i deres boliger. Når vi taler om byggeriets problemer og dermed beskæftigelsen i hele bygge- og anlægssektoren, er det igen renten, der er problemet. Derfor bør man langt, langt mere interessere sig for at få stoppet salget af statsobligationer end for de patentløsninger, som regeringen peger på.

Finansieringsreformer, som man snakker så meget om fra regeringens side, er – i den udformning, forslåene fra regeringen har – nemlig kun patentløsninger. 50 mill. kr. her og 100 mill. kr. dér, en regulering her og en regulering dér, det er kun patentløsninger.

Det, vi beder om, er at få en tilkendegivelse fra folketinget, hvor man siger: nu erkender vi, at hvis vi fortsat skal bevare velfærden i dette samfund, så skal vi holde op med at bruge mere på den offentlige sektor, end vi har råd til, nu skal vi først og fremmest koncentrere os om at gøre vores produktionssektor virkelig konkurrencedygtig. Det hjælper ikke at pege på, at konkurrenceevnen er forbedret lidt, for så lang tid vi ikke har alle i beskæftigelse, så lang tid vi ikke har skaffet job, arbejdspladser til dem, der bare er sat ind i noget terapi i den offentlige sektor, da har vi ikke sat erhvervslivets omkostninger langt nok ned, da har vi ikke gjort det attraktivt nok at producere i Danmark.

Jeg håber, at vi, når vi skal forlade salen her, kan konstatere, at et flertal i folketinget har sagt: nu skal det gøres bedre, nu skal der gives bedre betingelser for, at vores produktionssektor igen kan producere – med velfærd til følge for Danmark – nu skal der gives

muligheder for, at produktionssektoren igen kan beskæftige alle danske.

Svend Andersen (S):

Det ville vel nok have været mere interessant, om det havde været industriministerens redegørelse, vi havde haft som grundlag for debatten her – en redegørelse, som jo er blevet fremlagt nu to gange, uden at det har givet anledning til en diskussion i tinget. Til gengæld må vi glæde os over, at forespørgslen er så bredt anlagt, at den giver anledning til, at enkelte dele af redegørelsen kan komme med ind i debatten.

Når der fra fremskridtspartiet spørges om erhvervslivets vilkår og om erhvervslivets betingelser, er det nødvendigt, at det ses i et større perspektiv over et længere tidsforløb, således som også industriministeren var inde på i sin svartale. Erhvervslivets vilkår og den udvikling, der er sket, skal ses i lyset af de foranstaltninger, der dels er sat i værk, dels er under forberedelse.

Grundlaget for disse foranstaltninger er det flerårige økonomisk-politiske handlingsprogram, som den socialdemokratiske regering fremlagde for et par år siden, og som gennem tiden har givet anledning til ganske positive resultater, som har sat en positiv udvikling i gang. Det er en positiv udvikling, der skal styrkes. Det er en udvikling, der bl. a. har betydet, at vi har fået forbedret vores konkurrenceevne. Regeringens og socialdemokratiets mål er, at denne konkurrenceforbedring ikke bare skal fastholdes, konkurrenceevnen skal yderligere forbedres. Netop dette er et meget vigtigt element i bestræbelserne for at få en forbedret beskæftigelse. Foranstaltningerne for at fastholde konkurrenceforbedringerne er vigtige. De kan også medvirke til, at vi holder virksomhedernes omkostningsudvikling i ro, og det er jo igen en af forudsætningerne for at kunne fastholde en konkurrenceforbedring.

Når det gælder virksomhedernes omkostningsudvikling, er der grund til at hæfte sig ved to ting – det blev også gjort af hr. Askjær Jørgensen – som netop spiller en væsentlig rolle. Den første er lønudviklingen. Der er nok mange, der havde frygtet, at der ville komme en lønekspllosion, da løfteparagraffen trådte i kraft igen her ved årsskiftet. Denne frygt har vist sig at være helt ube-